

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére

Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

A Steirischer Joki és a panoráma

„Minden kirándulni, túrázni vágyó embernek kötelező ezt a helyet végigjárni és csodálni szépségét, valamint gyönyörködni a hihetetlen panorámában.” Olvasom Csuporka az interneten közzétett beszámolójának első mondatát. A lelkenedező sorokat a Medveölő-szurdoktúra végigjárása váltotta ki a szerzőből.

Mint sokfelé járt, korosodó turista bátran kijelenthetem, nem túlzás a fenti mondat. Amely különösen igaz, ha az 1722 m magas Hochlantsch a végcél.

A Magyarországi Kárpát Egyesület és tagegyesületei által szervezett túrák szinte mindegyike kiválthat az idézethez hasonló boldogságérzetet. Aki kételkedik megjegyzésem igazában, kérem lapozza fel a Kárpáti Lapok korábbi számaiban közzétett élménybeszámolókat. Amiről most olvashatnak az elektronikus tollat fogott íróink jóvoltából: négy napos gyalogtúra *Kaposvár – Hetvenhely* útvonalon, négy nap alatt *veztek a Túron* kb. 45 km-t, négy napot vándoroltak *Muránytól Tiszolcig*.

A túraélmények megalapozásához ősszel magashegyi túravezető-képző tanfolyamot indítunk. Kérem az érdeklődők mielőbbi jelentkezését. Jó olvasgatást kíván a Szerkesztő.

Kaposvár – Hetvehely

1. nap. Az indulás

Túránk kiindulópontjára, Kaposvárra vonattal érkezünk, pénteken délután háromnegyed 7-kor. Innen Rumival (a kutyánk) együtt nyolcan (Robi a túravezető, Laci, Ági, Péter, Zsuzsa, Eszti, és jómagam Attila) indultunk a nem messze kb. 5 km-re lévő Vackor-tanyára, ahol az aznapi vacsoránk és szállásunk várt. Kaposvárról kifelé jövet, a kedves utcácskákon utunkba eső cseresznye és meggyfák gyümölcseit dézsmálgattuk. Kis „rövidítéssel”, (+2km áfa) szürkületre megtaláltuk a Vackor tanyát, ahol a házigazda terített asztallal és egy kupica vadkörte pálinkával fogadott bennünket. A tanya egy csodaszép területen található egy tó partján, erdő szélén, hatalmas fák mellett. A kertben óriási vadkörtefák vannak, amiről az előbb említett pálinka alapanyaga származik. Alvóhelyünk egy 12 személyes faházban volt, vaságyakon, melyek közül néhány elég hangosan nyikorgott. A faház falán barátságos képek voltak felfüggesztve a helyi horgászverseny eseményeiről és Laci vaddisznóbőre is ki volt szegecselve.

A házigazdánk (Laci) által főzött pörköltöt egy hangulatos fedett lugasban levő asztalnál fogyasztottuk el igencsak jó étvággal. Vacsora után egy két sör mellett megbeszéltük komoly és komolytalan dolgainkat, majd nyugovóra tértünk.

6 km, 160 m szint.

2. nap. Vackor tanya – Terecseny

Másnap reggel ki jobban ki kevésbé kiflibe görnyedve ébredt, merthogy igen puhák voltak az ágybetétek. De ezt a szép idő és a környezet hamar feledtette velünk. A reggeli készülődés után megittuk az áldomást a vendéglátónkkal, majd szívélyes búcsú után elindultunk napi utunkra. A tanya melletti erdőn keresztül a tó partja mellet elhaladva értük el Töröcskét. Itt mivel igencsak szomjas volt a társaság betértünk egy barátságos kocsmába, egy pofa sörre. Maradtunk volna tovább is, de utunk nagy része még előttünk volt. Délnek indultunk a következő település Bószénfa irányába. A táj csodálatos. Töröcskét elhagyva egy mélyen a földbe vajt szekérúton kapaszkodtunk fel az előttünk levő dombra, majd széles búzamezők és erdős ligetes területek között vezetett utunk. Ebédünket a Ropolypuszta közeli árnyékos fák alatt ettük meg, egy favágó versenyek megrendezésére kialakított pihenőhelyen. Rövid bitumenút után ismét földúton, erdőben haladtunk, a Bószénfa előtt lévő vadaskert felé. Hamarosan el is értük. Több kilométer hosszan az út mindkét oldalán elhúzódó lekerített területek ahol a bivalytól kezdve a szamár, szarvas, őz, lovak, vaddisznók... néztek ránk csodálkozva, sőt Bószénfához közeledve volt kecske, szürkemarha, szárnyas jóságok is. A faluban szépen felújított gazdasági épületek között és a vadaskert látogatóközpontja előtt vezetett utunk a kocsmába, ahol ismét sörhöz jutott a társaság, Rumi is kapott egy kis vizet. Titkon reméltük, hogy ehetünk valami vad ételt, de ez sajnos nem jött össze, mert itt nem készítettek ételt. A sör viszont fogyott. Olyannyira, hogy mire indultunk Terecsenybe a Zrínyi kulcsosházba, a lábunkba szállt. Emiatt a valamivel rövidebb aszfalt utat válasz-

tottuk. Mentségünkre legyen mondva, hogy aznap a melegben, sáros cuppogós kilométerek tömege volt már mögöttünk. Terecseny egy nagyon szép természeti környezetben elterülő rendezett település, igen érdekes lakossági összetétellel. Amit mi láttunk: holland-német populáció, megmaradt idős magyarság és roma fiatalok. Mindezek ellenére három kulcsosház is van a településen, ami szintén a hely szépségéről árulkodik. Szállásunk régen erdészházként szolgált, később alakították kulcsosházzá. Nagyon barátságos szállás szép kerttel, fedett terrasszal nagy fenyőfák árnyékában. Részletes használati utasítást is kaptunk hozzá, amit Laci fel is olvasott. Megérkezve lassan belaktuk a házat, kicsomagoltuk vacsoránkat (már-mint megfőztük) és előkerültek a különböző szeszes nedűket tartalmazó flasks. A fürdőben is mielőbb begyűjtöttem, merthogy fafűtésű vízmelegítő szolgáltatotta a meleg vizet és volt akiknek igénye mutatkozott a fürdésre (NEM A LACI). A gondnok és felesége – idős házaspár – késő délután átjött hozzánk. Érdeklődtek túránk felől, meséltek saját életükről, érdekes volt. Gyorsan eltelt a délután hátralévő része és az este is. A hosszú nap után hamar utólért az álom.

27,3 km, 410m szint

3. nap. Terecseny – Gyűrűfű

Ismét szép napra ébredtünk, kényelmes ágyokban töltöttük az éjszakát. Reggeli és összekapakolás után a házat rendben hagyva kitakarítva – ahogy találtuk –, búcsúztunk a Zrínyi kulcsosháztól, Terecsenytől. Mai napunk célpontja az Ibfától nem messze lévő ökofalu, Gyűrűfű volt. Utunk első szakasza, – ahova a volt Terecseny vasútállomásnál csatlakoztunk – egy elhagyott, felszedett vasúti pályán vezetett. Az út jobb oldalán szép zöld erdők árnyéka, a bal oldalon a völgyben levő patak felduzzasztásával nyert halastavak látványa kísért. Valaha ez lenyűgöző látvánnyal teli vasútvonal lehetett, ami Kaposvárt és Szigetvárt kötötte össze. Mára, már csak a szerencsére még meglévő vasúti épületek, amelyeket még újra hasznosítottak, és az útvonal kialakítása idézi a dicső múltat. Ezen a néhol igen sáros úton, – amit helyenként arra járó traktorok is dagasztanak – értük el az almamelléki vasútállomást. Innen egy ismét működő kisvasúttal el lehet jutni Sasrétpusztára a vadászkastélyhoz, ahol vendégház is működik. Sajnos kb. 20 perccel lekéstük a vonatot, pedig kedvünk szerint megtettük volna ezt a kis kitérőt. Az időnkbe is épp belefért volna, de reméljük lesz még lehetőség rá, hogy ezt pótoljuk. Kis

pihenő után a kisvasút sínjei között gyalog indultunk Ibafa felé. Pár száz méter után elhagytuk a vasúti pályát és a szentmártoni halastó gátján rövidítettünk a horgászok örömeire, majd egy szép lápos erdőn keresztül elértük az Ibafára vezető műutat. Csekély forgalma ellenére szívesebben mentünk volna földúton. Igencsak nagy volt a meleg, ezért arról ábrándoztunk, hogy sikerül egy árnyékos helyen gyöngyöző oldalú korszókból jéghideg csapolt sört kortyolni. Beérve a faluba megcsodáltunk egy hatalmas platánfát, és a Szentháromság templom szép, de felújításra váró épületét. Szomorúan vettük észre, hogy sehol egy vendéglátó ipari egység. A nem túl szép kocsmá rég bezárt, és a kisbolt is órák múlva nyit ki. Így aztán nagy duzzogva elmentünk a pipamúzeumhoz, ott legalább árnyék volt. Ott tébláboltunk, mikor Zsuzsa szólott, hogy itt a boltos hölgy, tudunk vásárolni. Addig-addig sündörgött nagy elégedetlenségében a vendégvadás hiánya miatt, míg nem fülön csípte a tulaját és kinyitotta a kisboltot. Így mindenki a múzeumtól nyújtott legény róka léptekkel igyekezett oda, hogy megvehesse napi söradagját (az összes dobozos sört főlvásároltuk ☺). Miután valamennyire kipihentük magunkat elindultunk az ökofaluba. Erősen sütött a nap, nagyon meleg volt. A kisbafai perfrák árnyékában falatoztunk egy keveset,

utána Koprád – egy elhagyott település – felé mentünk ezt elhagyva letértünk a piros jelzéstől jobbra a völgybe és ezen keresztül közelítettük meg Gyűrűfűt. A menetelést kicsit elbonyolítottuk. A nedves talajú üde zöld fákkal benőtt völgyből kijutva egy szép magas füves kaszáló domb oldalában házakat pillantottunk meg. A csapat nagy része (Laci kivételével) toronyiránt indult egy villanypásztoron át. Egy idegen

birtokra kerültünk, sűrű elnézések közepette vonultunk át egy legelőn. Majd különböző istállókon és a vendégház kertjén a vendégek csodálkozására – Ági még valami fejgőpen is átverekedte magát. Végre meglettük a helyes utat és a következő domb oldalán ott volt a jurta tábor.

Mivel igen korán érkeztünk, három óra körül, aki akart evett, ivott zuhanyozhatott, mígnem elfoglaltuk jurtánkat.

Igen tetszetős volt a jurta, mint egy közös nagy sátor, csak fel is lehet benne állni. Itt is vacsorával vártak bennünket, csülkös bablevés és rizskoch volt a menü az általunk hozott söröcskéekkel.

Annyit ettünk, hogy alig bírtunk mozdulni, úgy-hogy vacsora után néhányan elmentünk megnéztük az elpusztult falu maradványait, a régi temetőt. Egy tanösvény lett kialakítva, de sajnos a piros jelzés nem

erre hozott bennünket, érdemes átvezetni, mert ez az út rengeteg érdekességet mutat meg.

A többiek zslugázással pihenték ki a vacsora fáradalmait. Hamarosan azonban mindenki nyugovóra tért, hiszen az utolsó napra is bőven maradt még néhány kilométer és a vonatot is el kellett érni.

18,5 km, 330m szint

4. nap. Gyűrűfű – Hetvehely

Az éjszaka sajnos nem mindenkinek hozott nyugalmas pihenést. Étkezési probléma lépett fel, de az unikumos kezelés segített. Korán keltünk, gyorsan ettünk aztán pakolás, rövid búcsú a házigazdától és indultunk is tovább.

Dinnyeberki irányába egy kb. négy km makadám úton mentünk gyönyörű napsütésben növekvő búzatáblák, frissen zöldült fák mellett. Dinnyeberkiben meglepetésünkre találtunk egy nyitva tartó boltot, és némi friss pékáru, szendvics és folyékony kenyér megvétele után tovább is meneteltünk. A települést egy csodaszép lovas tanya

mentén hagytuk el, és bár nagyon elbújva a bozótban volt a piros jelzés mégis megtalálta szemfüles túravezetőnk (Robi). Ismét erdők, búzamezők és kis nyaralók tárultak elénk, mígnem beértünk Bükkösdre. Ahol egy nagyon szép kastélyt is találtunk, na meg a kiskocsmát, ahova sajnos a kutyánkat nem vihettük be hűsölni. Tovább igyekeztünk a főleg erdőben dombokon föl, levezető jelzett útvonal végeláthatatlan távolába, az utolsó bélyegzőhely felé. Ez egy valaha működő bánya, és egy bájos kis kápolna közelében volt. Igencsak igyekeztünk, hiszen a reggeli már rég volt és Robi azt ígérte ott ebédelhet, aki nem tette meg azt a kocsmánál. Egyre gyűltek a felhők felettünk és mire a kápolnához értünk néhány falat után elért bennünket az eső széle. Épp befértünk a mini kegyhelyre heten, Rumival és a zsákokkal. Megvártuk, míg eláll a zivatar majd folytattuk utunkat, hiszen már csak néhány km volt Hetvehelyig. Azonban a lábunk nem mindig gondolta így, rendszeren sajgott és szerencsére egy erdei iskola szép nyitott ebédlője jó ok volt rá, hogy kicsit pihenjünk, és így még a második zuhét is sikerült megúsznunk. Mikor már minden csepp elállt elindultunk a vasútállomásra.

Mivel elég gyorsak voltunk, most már tudtuk, hogy lesz még egy kis időnk, egy búcsúsörre mielőtt elbúcsúzunk egymástól.

28,6 km, 540m szint

Köszönjük a túrát Robi és Laci, remek hétvége volt!

Domokos Attila

PKE vízitúra 2012.

0-ik nap 2012 április 27, péntek:

Vidám kis csapatunk ösztönösen találja meg a Garbold melletti Túr parti táborhelyet, (na jó, segített a helyi birkapásztor) de ezt utólag tudjuk meg ami után megérkezik Vámos László alakulata. A betájékozás majdnem pontos, de egyelőre a folyó átellenes oldaláról integetünk réglátott barátainknak. A Csiki medencéhez szokott időjáráshoz képest nagyon meleg van, itt mese nincs, fürödni kell. Átkelve a hídon hont foglalunk majd várjuk, hogy a többi kalandor benépesítse a folyópartot. Érkeznek is, mi addig berendezkedünk, különös hangsúlyt fektetve az otthonról hozott folyékony halmazállapotú italok megfelelő hűtésére. Érkeznek a kenuk is, mi egy szép fehér-sárga színűt nézünk ki magunknak, ami any-

nyira új, hogy pezsgőt lehetne törni az oldalán. Egy rövidebb séta is befér a Túr árvízvédelmi töltésen, miközben vasfüggönybeli állapotokról nosztalgizunk amiatt, hogy itt nagyon közel húzódik az országhatár. Idilli az alkony, benne a sík alföldi táj, és ismeretlen vagy rég elfeledett folyóparti madárhangok. Díszes fécánkakas rohan át előttünk, egy pillanatra megmutatva magát. Lassan alakul a tábor és a hangulat is. Állnak a sátrak, mi tüzet állunk körbe, majd énekszó csendül fel, amit kívártatva gitár, majd rögtönzött dobszó is kísér. Új arcok, régi jó barátok, és a várakozás szele benne van a levegőben: vajon mit tartogat számunkra a Túr? Mekkora kaland, tán kihívás, vagy próba az, ami ránk vár. Olvasd tovább, hamarosan kiderül.

1. nap 2012. április 28, szombat:

Megrett táv: 16,5 km.

Átlagssebesség: 4km/h, 4 óra 37 perc alatt

Harmatos, kissé fázós reggelre ébredünk. A sátor bejáratán álnok módon besurran a napsugár, enyhítve a kissé fejfájós állapotot. Kiegészül a csapat a Zilahiakkal, így most teljes a létszám. A sofőrök bezsúfolódnak az autókba, hogy azokat a túra végén könnyen megközelíthető helyre vigyék. Amíg a többiek várakozó álláspontot vesznek fel, egy páran lesétálnak a Magyarország legkeletibb pontját jelző emlékoszlophoz. Tegnapi séta során észre sem vettük a tanya melletti gémeskutat, ami szerves részét képezi ennek a tájnak. Mellette egy fehérre meszelt falú csendes kis tanya, ami tán csak nyári szállás a gulya és gulyás számára.

Megyünk vissza, vízre kell szállni. A magunkfajta Csiki székel, egy kissé ösztönösen fél a víztől, de ez csak emeli a tétet. Rutin és mégse, a két évvel előzőt

Füzi Levivel – a PKE Körös vízitúráján – begyakorolt mozdulatok lassan újra eszünkbe jutnak. Zsófi, a harmadik utas/matróz is egyre hatékonyabban mártó-

gatja az evezőlapátját a vízbe. Kisvártatva már előzni is merünk, a folyó itt még szélesebb, lassan hőmpölyög, csak kisebb kanyarokat leírva. A forróság egyre nagyobb, lekerül az összes fölösleges ruhadarab rólunk, a pihenésre és az ebéd elköltésére kijelölt partszakasz már fürdésre csábít. Nem is kellejtük magunkat, a merészebbje nagyot csobban a folyóban, a később érkező kenusokat a vízből riogatva. Át sem öltözünk, jól esik a vízhűtés. Így könnyebb evezni tovább. Mókás párbeszéddek, előzések, partizánakciók tarkítják a mára tervezett szakasz további részét. Mai táborunk a kisbukónak nevezett hely mellett lesz, ez Sonkád faluhoz esik a legközelebb. A bukón áteső víz csobogása hegyi patakra emlékeztet. Abban megegyezünk, hogy ez biztos el fogja nyomni a szomszédos sátrakból kiszűrődő „véletlen” horkolást. Ma estére közös főzőcske van betervezve, a magunkkal cipelt bográcsban babgulyást fogunk főzni. Néhányunk feltérképezi

a helyi infrastruktúrát, különös hangsúlyt fektetve a környékbeli csehók ellátottságának felmérésére. Apad is a készlet mindenhol rendesen. Mi sem lógunk ki a sorból, információs táblát böngészünk, majd a főzésnél asszisztálunk, hosszasan tanulmányozva egy villanypózna tetejébe költözött gólyapár családi életét. Az első nap, a fáradság, vagy csak a jó levegő és a tűző nap kiszípolyozta erőinket, így a ma esti társasági élet nem tart soká. Lassan mindenki nyugovóra tér.

2. nap 2012. április 29, vasárnap:

Megtett táv: 19.2 km.

Átlagsebesség: 2km/h, 4 óra 12 perc alatt

Most kezdődik a kaland igazából: átmenjük a kenukat az Öreg Túrra, amely keskenyebb, tagoltabb

partszakaszokkal és számunkra egyéb meglepetésekkel, amely utunk során derül csak ki. A folyó a Sonkádi telkek végében halad el, ezért itt lehetett látni mindenféle improvizált stéget, és egyéb folyóba belógó alkalmatosságot. Néhol annyira vissza kanya-

rodott a folyó, amin evezünk, hogy jól kivehető volt a lemaradt társaink beszéde. Lehetett látni, hogy itt nyomvonal szabályzás nem történt. Alföldi folyó ilyen jellegű – a minimális szintkülönbség miatt kialakult – kanyargását meanderezésnek is szokták hívni. Egy vadregényesebb lakatlan szakasz után az Öreg Túr Kőlcse falut érinti. Itt hosszabb pihenőt tartunk. A társaság egy része elmegy a közeli tájházat megnézni, mi pedig – mivel delelőre jár az idő, ismét a fürdözést választjuk egy erre alkalmas helyen. Erre fele jövet lehetett látni, hogy a folyómedret nemrég kikortarták, de még így is bokáig süllyedünk az iszapban. Egyesek jótékony hatást tulajdonítva ennek, tetőtől talpig összemaszatolják vele magukat, így riogatva egymást.

Kisvártatva a helyi gyerkőcök is csatlakoznak, akik vidáman pancsolva ugrálnak az iszapba (na jó, folyóba).

Légvonalban alig néhány km választja el a két települést egymástól, de így, a folyóval együtt kanyarogva már így is 10 km (megtett táv) felett járunk. Tovább evezve egyre gyakrabban látunk mókusokat, a partot övező fákon közel is engednek magukhoz, látszik, hogy szokva vannak az emberi jelenlétnek. Tavirózsa is egyre gyakrabban tűnik fel, és helyenként rengeteg az írisz a parton. Sajnos ezek csak 1-2 hét múlva érik el a teljes pompájukat most bimbóznak, de akkorra megjelenének már a szúnyogok is – most még alig van egynéhány belőlük. Utunkat folytatva megállunk egy látszólag gazdátlan vendégház mellett, itt szomjunkat oltjuk – egyesek falatoznak, majd hamarosan

– átemelésekre számíthatunk – ezért nehezebb lesz. A tegnap délután gyalogosan megközelített vízimalom a folyón már jó másfél órányi távolságra volt, ez a szakasz eddigi túránk legszebb része: szűk, alig 2-3 méter széles kanyargós sikátorokon evezünk át amelyet kétoldalt nádfal övezett. Gyakran repült fel előttünk vadréce, énekesmadarak hangjától zengett a nádas /Csergeő nádiposztja/. Ahogy előbukkant a malom épülete kikötöttünk: a vízlépcsőn ismét át kellett emelni a kenukat. Ezt a műveletet nem siettük el, közben jól belakmározunk az itt sült lángosból. A folyón itt kialakított szintkülönbség az eredeti állapotában megőrzött 3 kerek vízimalmot hajtotta amelyet a vízre szállásunk után beindítottak, a turisták nagy örömeire.

tovább indulunk mert megjelenik egy kerékpáron érkező alakulat (férj-feleség) akik nem veszik jónéven a bejelentés nélküli látogatásunkat. Túrístvádi faluban a Vízicsiga kempinghez elsőként érünk oda, itt már várnak, hont foglalunk majd segítünk partra szállni az utánunk érkezőknek. Van idő bőven sátrat állítani, majd kifaggatjuk a kemping egyik tulajdonosát a falu infrastruktúrájáról. Kiderül, hogy a közelben kialakított fürdőhely van és a falu egyik fő jellegzetessége a vízimalom sincs túl messze, gyalogosan. Ebben a sorrendben végig is látogatjuk ezeket a helyeket, míg a többiek a közös főzőcskét bonyolítják le.

3. nap 2012. április 30, hétfő:

Megtett táv: 19.2 km.

Átlagsebesség: 2km/h, 4 óra 12 perc alatt

Házigazdánk a kemping tulajdonosa és a Vízimalom kempingben táborozó kenus csapat figyelemzetett: ez a szakasz kevésbé járt, vadregényesebb

Túrístvádi után a folyó egy viszonylag hosszabb szakasza lakatlan területeken, mezőn, majd lombhullató erdőn vezetett át, ahol szó szerint utat kellett vágnunk magunknak a folyón a kidőlt fák között. Néhol cirkuszi artistát megszágyenítő mozdulatokkal sikerült átfúzni a kenut és benne magunkat a keresz-

tül-kasul dőlt fákon. Legnagyobb kihívást azok a rönkök jelentették amelyek a víz fölött ½ m távolságra zárták el az utat – ezeken átbújni nem lehetett – az egyedüli megoldás az volt, hogy kimásztunk, rá álltunk a rönkre, és azon egyensúlyozva felemeltük, majd átcsúsztattuk a kenut és rakományát. A folyó ezen szakasza azért ilyen vadregényes mert lévén természetvédelmi övezet, a kidőlt fákat nem szabad a folyó medre fölülről eltávolítani.

Kikötöttünk egy rövid ebédszünetre, majd tovább eveztünk a Kömörői zsilip irányába. Ahogy elértük a kikötésre kiszemelt helyet kiemeltük egymás kenuit és táborot vertünk. A zsilip tulsó oldalán a puha,

homokos medrű folyóban nagyot fürdött a csapat fiatalabbja. Szervezésből jelesre vizsgázott a Vámos házaspár, Ági az esti tölteletes káposztához szükséges hozzávalókat szerezte be, Laci a „folyékony kenyér” utánpótlást biztosította – egyedi módon – a közeli faluból. A mai este különlegesebb volt, az emelt hangulatot fáklýák fénye és táborúz, majd énekszó adta.

4 nap 2012 május 1, kedd:

Megtett táv: 4 km.

Átlagssebesség: 5km/h, 48 perc alatt

A folyóparton katonás rendben, két sorban egymás mellé állított sátrakat elbontjuk, majd nekifekszünk az evezőlápátoknak. A folyó majdnem kifog rajtunk, kisebb bravúrt igényel két egymás mellé párhuzamosan kidőlt fán átjutni. Élvezzük, próbálunk kinyújtani minden percet, hisz tudjuk vízitúránk végéhez közeledünk. Nagyar település határában már a vízi forgalom is élelnebb itt ellenkező irányból érkező

evezős csapattal találkozunk. A kikötés gyorsan lezajlik, a meredek part nem fog ki rajtunk. A sofőrök elmennek autóinkért, mi a többiek újra fürdéssel ütjük el az időt, majd a Petőfi tölgyfát nézzük meg.

Eljött a búcsú pillanata. A vízi kaland véget ért – megúsztuk szárazon – idén senki nem borult. Köszönjük PKE, már most tudjuk, hogy jövőben újra itt a helyünk.

**Eröss Árpád
Csikszereda**

MKE hírek

Idén Pünkösdre esett az MKE Túrakerékpáros osztályának Tisza-tó kerülease. Az alkalom lehetőséget adott arra is, hogy az egyesületben megalakuljon a Vízi sport osztály. A két napos program során a kerékpárosok örömmel vettek részt a nádrengeteg zezugos csatornáinak bebarangolásában, míg másnap a vízi sportok szerelmesei közül is sokan ültek bringára és tekertek körbe a tavat.

Kalmár Béla

Muránytól Tiszolcig

4 napos körtúra

Első nap: Május 25, péntek

Reggel fél hétkor szálltam be a Vásárhelyi Lajos által vezetett autóba, és irány az M3-as. Hamar elértük a „határt”. Polgár Lajos irányításával a füleki útról letérve egy Buzitka (Bozita) nevű falun át vezetett az út. Jót mulattunk – mi lenne, ha egy betűt leragasztanánk a névtáblán?

10-kor érkezünk Murányba. Autónknak biztonságos helyet keresve, az általunk már korábban ismert „Sáris” nevű fogadót kerestük fel. A fogadó udvarában a két helyi hölgy nem igazán akarta megérteni, hogy mit akarunk. Mivel senki sem tartózkodott a fogadóban, csak egy magánház jöhetett szóba. Nem messze találtunk egy alkalmasnak tűnő házat, aminek a tulajdonosa cigány ember volt! V. Lajosnak nem voltak fenntartásai. Előbb az utcai parkolás, mint lehetőség után Lajos pénztárcájának varázslatára autónk az udvar biztonságába került! Mutogatás után megértettük magunkat, hogy 4 nap múlva jövünk.

Szeles, de szép időben nekivágtunk a hegynek. Péter, Vásárhelyi Lajos barátja kissé megszeppenve nézte a felettünk az „égben” magasodó várat. De mint tudjuk, letről nézve minden egy kicsit meredekebbnek látszik! Bizakodva és sok szép látnivalóra számítva tehát irány a hegy. Meredek emelkedőn fűjtattunk nagy zsákjainkkal a hátunkon. Feljebb jól jött szivacsbelű társainknak a vár alatt lévő forrás vize – brrr. A várban, csodaszép kilátásban volt részünk, szinte percre felérve P. Lajos mágus által már otthon megjósolt időre! Több túrázó is volt itt és többségük feltehetően szlovákiai magyar volt. Most voltam itt fent másodszer, de a kilátás miatt naponta feljönnek ide! Nehezen indultunk tovább!

Fél kettő körül a lehető legszelebb helyen gyűjtöttünk erőt ebédelés álcánév alatt. Nem is sokat vacakoltunk a felhizlásunkkal! Uccu neki a zsírétetésnek! Jut eszembe: 3 : 2-re vezettek a végák. V. Lajos meg is jegyezte: kettőnknek több szarvashús jut. Nemsokára elérkeztünk addig a házig, ahol pár évvel ezelőtt a Laci által vezetett csapat visszafordult, mert

olyan nagy volt a hó. Most minden hűhó nélkül továbbmentünk, és csodaszép erdőben vezetett az utunk. Egy-két helyen a ritkásabb erdőben feltűnt a murányi vár sziklatömbjének markáns körvonala. Egy kis kitérővel nagyon szép kilátás tárult elénk. Balra a vár, előttünk-alattunk 100-150 m mély szurdok, és szemben az erdő a zöld hihetetlen változatainak keverékének kavalkádja! Ezt a szépséget csak az ősz színorgiája múlja

felül! Érdemes volt ezt a 100 métert megtenni! Utunk hullámvasútszerűen folytatódott jó nagy buckákkal fűszerezve. Kb. 5 körül kiértünk egy szélesebb tisztásra, és itt elkezdődött leendő táborhelyünk becserkészése. Ketten indultunk felfedezőútra, de P. Lajos, mint egy igazi mohikán talált egy szép, hihetetlenül sokféle virágban pompázó fenyőfák által koszorúzott tisztást.

Kb. 200 m-re a stüszivadászok vadaknak esélyt sem adó vadi új magaslesétől elrejtözve vertük fel táborunkat. Ha ezen a szép helyen lebukunk, hát lett volna, ne mulass! Kaja, pia után mindenki már 7 után a sátrába vonult. Napsütéses időben élményekkel teli nap után én is erőszakot véve magamon írom e sorokat. Napközben láttunk a fészkeből kidobott fenyőrigót, ami természetes rigóknél, mivel így neveli életre a kis nebulót a kedves édesanya! Egy másikra pedig majdnem ráléptem a fűben, és csak az utolsó pillanatban, nagy rikácsolás közepette lépett meg bakancsom vésszesen közeledő talpa elől. A kis életre való piszok! Kedves kis madarak altatódala végül is pihentető álomba ringatott.

(Alvószint kb. 1150 m).

Második nap: Május 26, szombat

Gyönyörű napsütéses reggel, madáracsicsérgés és kakukkszó. Nem sokat tévedtem, hogy a felkelő nap melegítő sugara mindjárt bejelentkezzen sátramba! Indulás 8:30-kor.

Még egyszer körbenézek a tisztáson és lelki szemeimmel fényképet készítek a sok sötétkék, majdhogynem fekete színű kb. 40 cm magas hanglábakról. A sok, általam nem ismert kék színű virág között valahol megbúvó kakukkfű, csak illatával bizsergeti az orromat, s így ahelyett, hogy témat ízesítené, továbbra is rejtve marad. Tele van a rét virágzásra készülődő vadnárciszokkal! Egy-két hét és talán még őrzik is! Ha itt elkapnak biztos, hogy szétrúgják a zityónkat! A sátram által kissé megnyomoritott virágok megkönnyebbülve néztek utánam. Kalandra fel!

Meglepetésre a táborunktól kb. 500 m-re egy

teljesen kiépített, alvóhelyekkel ellátott és jól felszerelt cserkész táborot találtunk! Személy szerint én nem bánom, hogy nem itt éjszakáztunk. Nemsokára elérkeztünk egy széldöntéses helyre. Ezen a szakaszon kisebb nehézségek után túljutva, bő 1 km után találtunk víztartalékaink feltöltésére alkalmas forrást. Ezután elérkeztünk egy „POZOR” feliratú táblához, mely szerint a medvéket féltették tőlünk! – kuc-kuc. Itt megjelent egy erdész formájú pasi, aki sikeresen eltérítette az előttünk lévő hegy megmászásától már amúgy is ódzkodó V. Lajost és barátját, Pétert. A varázsszó nem annyira a főtt kaja, hanem a folyékony kenyér volt! Persze olyan nincs, hogy senki nem megy fel erre az 1200 akárhány méteres meredélyre! Ko-

rábban azért is döntöttünk a megmászásáról, mivel útközben egyszer csak megláttuk a Kriván havas csúcst a nyiladékon át! Mivel ez amúgy is a környék főcsúcsa, illik megmászni! A felmenetről csak annyit, hogy 1 km-en több mint 400 m emelkedés, és ez 30 C-fokban természetes zsákjainkkal a púpunkon. A középső részén már árnyéktalan volt, és alig vártam, hogy legalább egy csenevész kis bokor valami árnyékot adjon! Lefelé jöttünkben egy pár fiatal túrázó arcán is ezt véltem felfedezni! De ennek ellenére a táblán szereplő 1 óra 15 perc helyett 50 perc alatt felértünk a kis csúcra! Zsákjaink elrejtése után irány a még 30 m szint a csúcsig. Az utolsó szakasz már sejtelmesen szép, de sajnos pusztulásnak indult erdei szakaszon vezetett. Azért másztuk meg ezt a hegyet, hogy láthassuk a magas Tátra hófedte vonulatát, de mint oly sokszor a hegyekben, nem tartott bennünket arra méltónak, hogy egy azon napon elhalmozzon bennünket ennyi plusz szépséggel! Seba! A csúcskönyvbe Hajni halhatatlanná tette nevünket, és irány le. Tudjuk mi öreg rókák, ha a természet elvesz valamit helyette ad is! Ez most sem volt másképp! Mivel lefelé más irányban jöttünk, egy nyitott részen jobbra megpillantottuk az alacsony Tátrát a Chopokkal. A fene majd megevett egy korsó sörért, de százért sem cseréltem volna el ezt a panorámát! Nehéz is volt tovább menni. Leérkezve az útra V. Lajos és Péter már vártak bennünket: 100 m-re volt szép kilátással egy kis ház, ahol aztán mindenki ehetett és pihenhetett egy kicsit. Én egy árnyékos részt választottam, mivel tele volt a hócipóm a nappal! A további utunk hamarosan egy rossz minőségű autópályán haladt. Elmentünk egy turistaközpont mellett egészen a vasútállomásig. Az állomásnál elég jó vizet találtunk egy forrásban. Itt ránk köszönt egy szemrevaló hölgy, magyarul! Később a többiek azt mondták, hogy csak azért tudhatta, hogy ki fia-borja vagyok, mert csak egy magyar jár ilyen gatyában, amit én hordok! Ezt a bandát, így lecikizni a világot járt dizájnos gatyámat. A nőnek szerintem fel sem tűnt, mert közelebbről kellett volna szemügyre vennie! E helyett kibeszéltük vele a régi időket és az elkövetkező napok várható időjárását. Megtudtuk, hogy vasárnapra kissé rosszabb idő várható helyi záporokkal vegyítve. Ezt egyébként már otthon is tudtuk. Hamarosan megjött a kisvonata, és ő eltávozott.

Mi is egy darabig a vonat irányába mentünk. Ami meglepő volt, hogy a talpfák helyett itt vasból készült talpakra volt lefektetve a sín pár, és az ütemtelen távolságával a szokásos csoszogó járásra kényszerített bennünket. Egy gyermektábor mellett mentünk el, ahol sámandobokat vertek, hallhatóan nagy élvezettel. Gondoltam magamban belőlünk aztán nem esztek! Persze lehet, hogy a dombon lévő fantomot akarták elűzni vele. Közlebb érve látom ám, hogy ez az Old Jánosik haramiavezér meztelenségű szobra! Ugyanis úgy ki volt dolgozva a hátsója, hogy így csak gatyá nélkül nézhetett ki! Jót röhögünk rajta! Egy kis keresés után megtaláltuk a helyes utat, s már csak a sátorhely kiválasztása maradt hátra.

Na, ez szenzációsan sikerült! Egy fenyvesben néztük ki a helyet, és mikor a többiek is megjöttek, kiderült V. Lajos sasszeme által, hogy egy horroszitikus helyet választottunk mohikán barátommal karöltve! Ugyanis a környező fák szinte mindegyike meg volt karmolászva, úgy fejmagasságban! Érdekes módon ennek a duhajkodásnak pontosan a szélén voltunk. V. Lajos szerint a medvék itt jelölték meg a határukat, és ezért itt több medve is várható lesz az éjszaka! Az állomáson még mondta a hölgy, hogy a murányi oldalon annyira elszaporodtak a medvék, hogy legutóbb is az ablakból nézték őket, ahogy az utcán poroszkálnak! Nem tudom a többieknek eszébe jutott-e amit a hölgy mondott, mindenesetre nem hangoztattam! Volt egy kis vita, menjünk máshova, vagy maradjunk, mohikán barátommal azon voltunk, hogy maradjunk. Voltak más vélemények is! Azért mégis maradtunk. Különbön is már vészesen kezdett sötétedni. Föztem egy jó messzire illatozó levest — ha lúd, legyen kövér, nem igaz? Most, hogy írom ezeket a sorokat, már csak én vagyok kint és várom az éjszakai kalandot! A kolbász bent a sátorban a zsákomban! Kitartás!

Harmadik nap: Május 27, vasárnap

A mai ebédhez sem lesz meg a nélkülözhetetlen medvetalp! Valószínűleg jó bűdös lehetek és a nyúl szívű medvecsapat, összekeverhetett valami ős-kafferbivallyal, ami miatt beállt náluk a majrél! Pedig V. Lajosék a kajájukat is felakasztották egy fára, gondolom csalinak! Meglepett milyen magas-

ra tették. Talán egymás nyakába álltak? Na mindegy, már a medvék sem a régiék! Az este talált forrásnál feltantoltunk, és irány a mai legmagasabb hegyünk, valami vaddisznónak nevezett, kb. 450 m-rel fölénk magasodó csúcs! Széles ösvényen mentünk felfelé, és láttuk, hogy a majrész medvék itt tördelték, és hajlítgatták le a fiatal fákat — mivel velünk szerencsésükre nem mertek kikezdeni — és kábítószeres zoknijaink helyett holmi zsenge levelek, és hajtások rágszálásával próbálták leküzdeni mély depressziójukat! Ebből nehezen lesz télire pocak! Persze talp nélkül nehéz lenne nekik ebben a tuskés világban mozogni!

Mint a tegnapi táborhelyünk után, most is kiderült, hogy 100 m szinttel feljebb egy szép házikó és kilátás epekedve várt ránk. Erről a helyről már látszott a hegyünk, ami sehogy sem hasonlított egy vaddisznóra, inkább egy dromedárra! Na, az utolsó kb. 100 szintje, mint egy fekete lesiklópálya. A francba! Ismét nagyon jól járható, és láthatóan sűrűn is járt, szép gerincen haladtunk. Sok málnást kereszteltünk, ami kalandos lenne érés idején! A gerincről szép kilátás volt mai és holnap utunkra is! Leereszkedtünk a védett terület határához, majd ismét neki a hegynek. De mint oly sokszor itt is felállt az a képlet, hogy mielőtt felérnénk a főcsúcsra, mindig le kell újra ereszkedni. Na, ez esetben kétszer is! A helyi tábla szerint 40 perc a csúcs! Az ösvényt elnézve gondoltam, jön a félidő a pokolban! Kapaszkodás felfelé, majd egy pihentetőbb rész után elértük a sziklafalat. Erre keskeny sziklás ösvény vezetett meredeken felfelé. A többségnek nem is nagyon tetszett, de mohikán barátommal huncutul mosolyogva, mi élveztük! Kb. 20 m szint után ajándékot kaptunk a hegytől: egy szűk kis helyről nézhettük a magas Tátra egy kicsit párába vesző hófedte csúcsait! Így is nagyon szép volt, főleg hogy szinte csak a Lomnici-csúcsot nem lehetett látni! Mivel én annak idején lemaradtam a Gerlachfalvi-csúcs megmászásáról, néhez szívvel és kitágult szemmel meredtem irányába! A kép idilli volt, mivel fenyőfák közül kinézve szép keret jutott ennek a felejthetetlen tájképnek! A pára miatt valószínűleg fényképen nem jött volna ki így! Az agyamban őrzöm emlékét!

Kis pihenő után feljebb kapaszkodva még nem a legmagasabb ponton, viszont biztosan a legjobb kilátóhelyre érkezünk! Itt tányér formájú vaslapra

voltak véve az e helyről látható hegyek irány- és magasságadatai!

Hátunk mögött pedig, na ki? Hát szintén egy Old Jánosik, de most már gatyában és egy jókora fejszével a vállán! Biztos reklamált a tesónál, hogy fázik! Martalóc testvérei járhattak itt, mert a fejszét kikapta a derékövéből, és tolvaj haramia testvéreit fenyegetve a vállára kapta szerszámát!

Fényképezés előtt két taslit lenyomtam martalóc pajtinak mihez tartás végett!

Tovább menve jött a hab a tortára! Egy szűk kilátás jobbra, és lőn! az alacsony Tátra a Chopokkal! Nehéz ennyi látványt ilyen rövid idő alatt megemészteni! Azért benyomtam az emléktárba. Ezután az ösvényünk ellaposodott sok kis ágra szakadva, de mindig összefutva hangulatos erdőben folytatódott! A szellemek kísérhették utunkat, mert egyszer csak egy útelágazáshoz érve a tábla szerint jobbra a – minő meglepő – Jánosik nevű út folytatódik! Ezeknek úgy látszik ez a mániájuk! Ez már pszichikai eset!

Utunk ezután szinte csak emelkedett. Korábban mondtam mohikán barátomnak igaz, hogy már nem megyünk 1200 fölé, de csalódnék, ha nem lenne utunkban még 2-3 darab egyenként 300-400

m-es szint! Igaz barátban nem csalódik az ember! Péterék nem igazán örvendtek barátságunk eme újabb megerősítésének! Egy szép kilátást adó domboldalon megpihentünk. Mivel itt volt az ideje, nekilátunk zsákunk tartalmát áthelyezni megviselt, jobb sorsra érdemes pocinkba! Ezáltal zsákunk kissé könnyebb lett, de összcsúnyunk, ha átmenetileg is, de nem csökkent! Romló időben indultuk tovább és érzékeny búcsút vettünk eddigi vezetőnktől, a piros szint lecséréltük kékre. Ezt valószínűleg rossz néven vette, mert sötét fellegeket küldött fölénk, amik később teljesítették is küldetésüket! Rendesen lemosták rólunk az út porát! Mivel azonban csak együtt voltunk három nap hegyen-völgyön át, megkegyelmezett, és szövetkezve a napocskával, ránk küldte annak meleg sugarát!

Egy nagyobb tanyavilághoz érve vizet kerestünk, amit a kerítésen belül egy kifolyóból sikeresen vételeztünk! Már csak az ilyenkor megmaradt legnehezebb dolgunk volt hátra: sátorhelyet keresni! Jó darabon mentünk mire lejutottunk az útra, ahol már esélyünk lehetett alkalmas hely találásához. Ez be is jött. Ha már kétszer is reggel találtunk fedett helyet, most belebotlottunk még időben egy szép kis kunyhóba! Mivel mindenki rögtön a ház előtti sima placcra kezdte felállítani sátrát, én először a verandáján csak hálózsákban szándékoztam aludni, de végül is itt állítottam fel sátram. Éppen elkészültünk mikor nagy széllel kísérve leszakadt az ég! Ezután főzés, duma és pihi a sorrend! Újra egy tartalmas, és nagyon szép napot tudhattunk a hátunk mögött!

Negyedik nap: Május 29, hétfő

Szerencsés szögben állt a ház, mivel az első nap-sugarak a szemem sarkát kezdték csiklandozni. A többiek sátrát is elég jól érte a meleg áldás. Szárították is bőszen a cuccaikat! A szokásos időpontban és sorrendben indultuk.

Elöl Lajos nevezetű mohikán, utána pedig a vegyes csapat. Egy országúton kb. 2 km után kis tanakodás és terepszemle után irány a menet – természetesen felfelé – úgy cirka 450 m szintet! Ennek a szelíd, s mit nekünk ez a kis bucka felsőbb részénél letelepedtünk egy kis pofatömesre. Majd otthon egypár napig biztosan meg kell támogatnom a mellkasomat,

hogy pofára ne essek, mert tuti, hogy 45 fokos szögben előre dőlve fogok járni! Egyébként nem meglepő módon itt is volt mit néznünk. Mostantól kezdve viszont már az idő is hajtott bennünket.

Mire végre felkemeregtünk a tetőre, az egészen eddig körülöttünk tétovázó felhők is ott gyülekeztek felettünk! Na, de nem oda Buda! Szembefordultunk ezzel a vízágyúval felszerelkezett sötét felhőrengeteggel. Előkaptam a védőszerkőt – komoly kutatás és fejlesztőmunka árán kifejlesztett, előbb saját verejtékemben ázol, majd jön a felmentő vízágyú sugár, ami segít kívülről eláztatva lemosni a belül felgyülemlett izzadságot! De legalább a só nem marja ki a hátamat! Ez a sok pénzt és hihetetlen szellemi teljesítményt felemésztő emberi csoda az én PONCSÓM! Sz...rt se ér! A fekete felhősereg bevetette – hej, Matyi királyunk oda az igazság! – kénköves, mennydörgős nyilat! Mink azonban az egyik kilombosodott álcahelytől a másikig lopakodva megfutamodásra bírtuk. A fekete felhősereg megfutamtítását a napocska kék égre való emelésével ünnepeltük.

A célunk most már Tiszolc, ahol buszra szándékoztunk szállni, és azt a kb. 10-15 km-t lebuszozni Murányba. Na, de előtte jött a kimaradhatatlan – cumi – kaland! Utunk jelentős rövidítése miatt (az indulás előtti kis egyeztetés után) egy vízmosás melletti részen ereszkedtünk le, úgy két- háromszáz méter szintet kb. 2 és fél kilométeren keresztül. Itt aztán volt dagonya, sűrű bozót, néhol úttalan út, de végül is leérkeztünk a már lapályos szép kis erdei útra a közben megérkezett kis patak mellé. Utolsó erdei ebédünket egy régebben szebb napokat megélt emeletes istállóféle szomszédságában költöttük el. Innét, már legalábbis a térkép szerint, már csak egy kis domb és laza séta a buszmegálló. Na, de a kék jelzés úgy tíz percen keresztül bújócskázott velünk. Mikor végre öten hatfelé mentünk egy jó nagy gazon mögött megleltük, de csak az egyikét! Újabb öt perc után előkerült a számháborúst játszó francos kék! Az a sok f... sz., aki így festette fel a jelzéseket, hát az b...ja! Kósztalás jobbra – ez pocsek, balra – szintén, de a miénk, hát az tetű! A ritka jelzések ellenére a sűrű bozótosan és csalánoson átvágyva csak nehezen jutottunk fel a tetőre. A ritka jelzések még csak hagyján, de hogy csak egy irányból festik, és persze fentről indulva, ami amúgy is belátható, azzal tetézik, hogy a sűrűben csak a fa mellé

érve látható. Hogy a festékes kezét kenje a homlokára! Már nem volt meglepő, hogy a tetőn újra semmi. Itt viszont már többé-kevésbé adott volt az irány.

Nekivágtunk a völgyben lévő tanya felé. No, a piszok jelzés itt előkerült egy jó kis bozótosból ránk röhögve! Ettől kezdve minden fán szépen körbefestve vigyorgott. Hogy a penész egye meg! Úgy másfél kilométer után utunk ellenkező irányba fordult, mint ahogy menni szerettünk volna. Motorzúgás, na majd megkérdézzük a palit, de 20 m-re előttünk elfordult. Irány lefelé, utána egy tsz félének az udvara felé. Ekkor a hátunk mögött jött egy autó azon az úton amiről lefordultunk az imént, és uzsgyi – brrr – el! Mintha velünk szórakoztak volna! Na, de ez a brigád már megedződött: irány a piszkosul sivár, és üresnek tetsző épületek! Valahonnét hangok: kipp-kopp. Mégis van itt élet.

Nagy láncot csörtetve, és félelmében ugató, igen randa kutya mutogatta magát – az anyját bizonyára egy sötét barlang legmélyén, egy vak szörny szállhatta meg, összetévesztve egy szűk lyukkal! A műhelyben aztán útbaigazítottak bennünket, hogy irány a domb. Ők csak akkor szúrhattak volna ki velünk, ha azt mondják, hogy egy barlangon keresztül vezet az út a városba. Utolsó rohamunkat már az sem tudta feltartóztatni, hogy a korábban tönkre cselezett fekete felhősereg felderítői utolértek bennünket. Másfél kilométer és a városban voltunk. A helyi buszt éppen indulás előtt elértük. Buszunk indulására a felhők is elhagyták a környéket.

Murány előtt, csak erről az útszakasról mutatta meg a vár sziklatömbje ezt a vad, és lélegzetelállító méreteit! A városból ehhez képest a látványa kismiska! A délutáni napfényben szép és nagyon karakteres volt.

Autónk rendesen az udvarban állt, egy kisebb gyerekserg felügyelete alatt. Bepakolás és a maradék nyalánságok gyerekek közti szétosztása után irány a főtér. Vérmérséklet szerint a közért, illetve az élet habos oldalától hosszú időn keresztül megfosztott magamfajták átszellemlen szívták magukba, ezt a semmi mással össze nem téveszthető helység illatát! Ez az egyetlen urbánus hely, ami oly sokunknak hiányzik a bozótosban! Indulás előtt még találkoztunk maffiavezér képű autó őrző-védő gazdával. Akitől csál és irány illa-berek. Hazafelé kétszer is megálltunk el-

aszott púpjaink feltöltésére. Voltak akik eléggé el nem ítéendő módon, e helyen rágóízmaikat is próbára tették. Jó tempóban haladva úgy 20 óra körül könynyítettem az autó súlyán. Már otthon szürcsöltem a nedűt, amikor valószínűleg Péter még javában rötta a kilométereket Dunaújváros felé.

Köszönet Polgár Lajosnak, mint főszervezőnek (mohikán), Vásárhelyi Lajosnak és barátjának Péternek a zökkenőmentes vezetést, és Hajninak a csapat egyetlen hölgytagjának, hogy ezen a szép túrán együtt lehettünk!

Ezt az élménybeszámolót, mindennemű befo-lyásoltságtól mentesen, saját pillanatnyi érzéseim hatására írtam! Ez a beszámoló nem kizárólagos, mindenki leírhatja, ha gondolja saját élményeit, il-letve véleményét!

Minden túratársamnak, és e beszámoló olvasójá-nak, élményekben gazdag túrázást kívánok!

Juhász Gábor

Magashegyi túravezető-képző tanfolyam

A Magyarországi Kárpát Egyesület „bejárásos” magashegyi (középmagas 1600 – 3000m-ig) túravezető-képző tanfolya-mot rendez a 2012-es év őszi hónapjaiban.

A tanfolyam kezdete: 2012. október 4.

A tanfolyam vége: 2012. november 29.

A tanfolyam elméleti és gyakorlati előadásokból áll.

Az elméleti előadások minden hét csütörtök napján 18 órai kezdettel kezdődnek és két-két óra (2x50 perc) időtartamúak lesznek. Összesen nyolc alkalom, mert november 1-én a Mindenszentek ünnepe miatt az előadás elmarad.

A gyakorlati foglalkozások hétfőenként lesznek megtartva.

október 13-14, szombat-vasárnap

október 27-28, szombat-vasárnap

november 10-11, szombat-vasárnap

november 24-25, szombat-vasárnap

A gyakorlati foglalkozások helyszíneit és témáit az azt meg-előző csütörtöki előadáson pontosítjuk.

A gyakorlati foglalkozásokat általában a Pilis hegységben fogjuk megrendezni.

A tanfolyam témája:

- (magashegyi) hegyveszélyek,
- elméleti és gyakorlati tudnivalók magashegyi túrázás alkalmával,
- tereptan, tájékozdási ismeretek: GPS, tájoló, iránytű és egyéb tájékozdást segítő ismeretek elsajátítása,
- ön mentés, társmentés, segélykérő jelek, elsősegélynyújtás,
- magashegyi, vándortáborozási felszerelés ismertetés.

A tanfolyamnak nem célja a sziklamászó ismeretek megtan-ítás. Az alapfokú sziklamászó és téli hegymászó tudást és igazolványt a Magyar Hegymászó és Sportmászó Szövetségnél (MHSSz) ill. a Magyar Hegymászó Oktatók Egyesületnél

(MAHOE) lehet megszerezni. Az MKE tanfolyamának tehát, nem célja sziklamászást oktatni (mások kenyerét el-venni), azonban magashegyi túrázás alkalmával adódhatnak hegymászó biztosítási problémák, ezért nagyon alapvető biztonságttechnikai ismereteket mégis csak oktatni fogunk.

A tanfolyam költségei:

Az elméleti előadások a Magyarországi Kárpát Egyesület és tagszervezeteinek ingyenesek lesznek. A „külsős” hallgatók számára 3.000,- forint lesz, amit a jelentkezés alkalmával kell előre megfizetni. A gyakorlati foglalkozások útiköltsé-géit, szállásköltségeit, önköltséges alapon kell mindenkinek megfizetnie.

Szükséges felszerelések:

Az elméleti előadásokra írószereket, jegyzetfüzetet kell hoz-ni. A gyakorlatokra turista ruházat, bejártatott kemény talpú bakancs, hátizsák, térkép, tájoló, fejlámpa és sáortáborozási kellékek kellenek.

Jelentkezési határidő:

legkésőbb 2012. szeptember 20 csütörtök, 19 óra.

Jelentkezni lehet az MKE klubnapjain minden csütörtökön *Lehotzky Gyula* ügyvezető alelnöknél a Mountex klubban 19-20 óra tájban. (Lehotzky Gyula, 06 30/465 16 15, lehotzky.gyula@freemail.hu)

A gyakorlati foglalkozások balesetmentes lebonyolításáért a szervezők felelősséggel tartoznak! A hegymászás és a magas-hegyjárás „veszélyes üzem”, ezért a felelős vezetők utasításait minden hallgatónak be kell tartania.

A tanfolyam vezetője: *Mályi József* (MKE alelnök), 06 30/394 47 15, malyi.jozsef@gmail.hu.

A *Medveölő-szurdok (Bärenschützklamm)* és az 1722 m magas *Hochlantsch* végigjárása Halcsák János barátom ötlete volt. Aki alapos ember lévén, „körüljárva a témát” a legjobb interneten fellelhető linkkel együtt küldte át levélben a túrajavaslatát. A <http://www.bergfex.at/sommer/steiermark/wandern/5803/> egy olyan oldal, ahol a lényeges tudnivalók leírása mellett, a térképen ábrázolt útvonal interaktív módon követhető. Köszönettel a kiváló honlapnak, sok dolgom nem volt az útvonalterv összeállításával.

A márciusban kigondolt kirándulásra, a létrarendszer karbantartását követően április végén, mindjárt a szezonnyitáskor került sor. Erről ajánlok néhány felvételt a Kedves Olvasók figyelmébe.

Nagy Péter

*A túra résztvevői a Hochlantsch csúcsán:
Halcsák János, Nagy Veronika, Nagy Péter*

Utunk legmagasabb pontja a Hochlantsch

Összesen 163 db, szinte összefüggő létraszervezet segítette utunkat a szurdokban